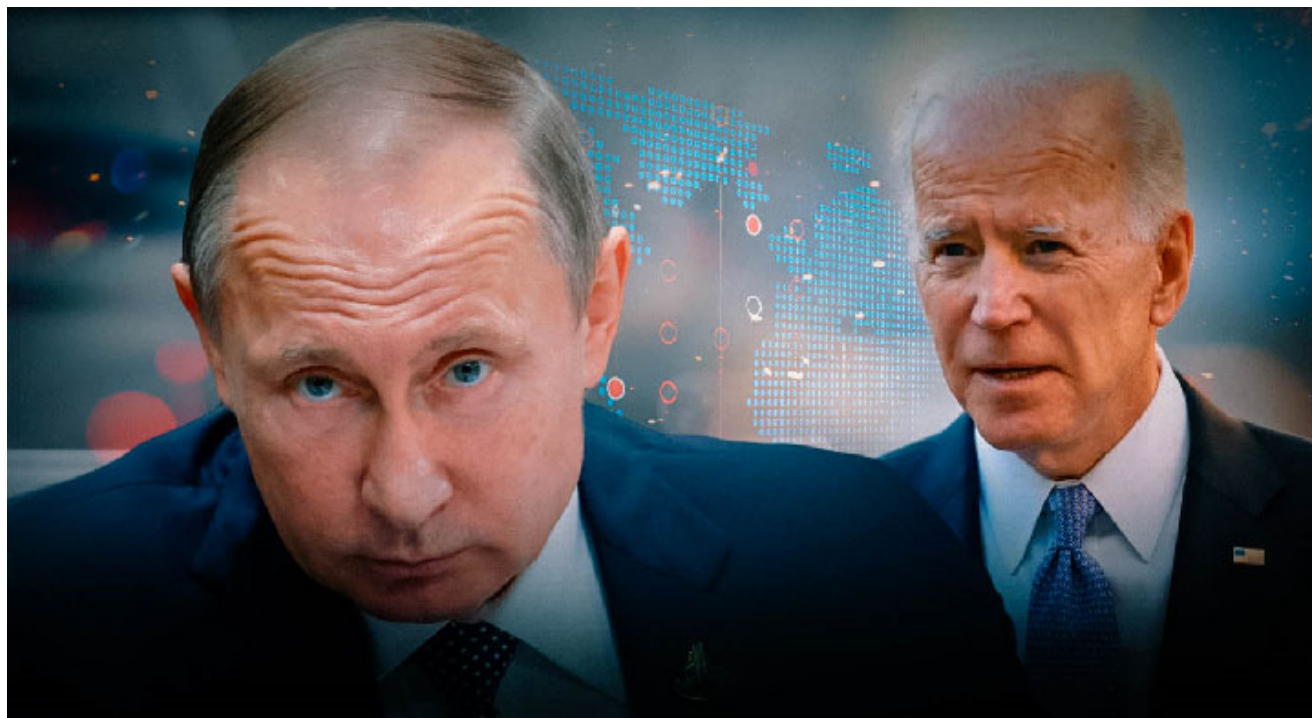

Hlavní americký rozpor

 putin-today.ru/archives/197117

9 января 2024 г.

V historii byly případy, kdy byla strategicky prohraná válka vyhrána takticky. Bylo tomu tak na počátku řecko-perských válek, kdy dokonale naplánovali a provedli operace Peršanů pod velením Dátise a Artaferna (v roce 490 př. n. l.), a v letech 489–479. před naším letopočtem pod velením Xerxa byli poraženi taktickými dovednostmi Řeků u Marathonu a Salamíny, resp. To se stalo Athéňanům v roce 415 př. n. l., když zcela prohráli obléhání Syrakus, které zpočátku téměř vyhráli, přičemž ztratili celou armádu a čtyři z pěti velitelů. První a především druhá punská válka jsou živým příkladem toho, jak silnější ekonomika námořní mocnosti, navíc podporovaná během druhé punské války četnými mocnými spojenci, prohrála s taktickou přípravou Římanů a jejich menší citlivostí vůči ztráty a náklady.

Tažení Wehrmachtu v roce 1940 ve Francii, stejně jako léta 1941 a 1942 v SSSR, byly takticky vyhrány proti strategicky silnější straně tažení (což však Němcům nepomohlo vyhnout se prohře 2. světové války). Obecně platí, že navzdory tomu, že teorie popírá možnost vítězství slabší strany nad strategicky silnějším protivníkem, v historii k takovým situacím, i když zřídka, docházelo. A pokud by k nim nedošlo, pak by války dávno skončily, protože výsledek jakékoli bitvy, tažení nebo války se dal předem vypočítat.

Bonapartova teze „velké prapory vítězí“ je obecně správná, ale není univerzální; teze Sun Tzu „kdo nemá šanci vyhrát, nevyhrává“ je univerzální. Univerzálnost toho druhého spočívá v jeho neúplnosti. Na rozdíl od „velkých praporů“ popisuje „bez šance“ nefatální situaci, protože šance vytvářejí a ztrácejí sami velitelé a závisí nejen na jejich schopnosti vytvořit a přivést „velké prapory“ na bojiště, ale také na jejich schopnosti ovládat tyto prapory v bitvě. Jinak „můžete vybojovat sto bitev a všechny je prohrát“.

Ve střetu s Ruskem Američané zpočátku spoléhali na „velké prapory“, tedy na strategickou převahu Západu, která se jim zdála neměnná, na notoricky známé, zásadně chybné, protože historie nikdy nepotvrdila tezi „šedesát procent světová ekonomika vždy překonává dvě procenta.“ Jak jsem již mnohokrát psal, tato teze by byla téměř univerzální, kdyby struktura těchto šedesáti a dvou procent byla stejná. Pak by vítězství na bitevním poli proti koalici států schopné vyrobit třicetkrát více vybavení srovnatelné kvality než vy za jednotku času bylo skutečně téměř nemožné.

Ale dvě procenta světové ekonomiky, která vyrábí tanky, rakety a rakety, téměř vždy překoná šedesát procent světové ekonomiky, která vyrábí deriváty. Jak se však věci vyvíjely, bylo jasné, že poměr zneprátelených ekonomik není dva ku šedesáti, ale přibližně stejný.

Neboť Američané nebyli schopni zmobilizovat celý svět proti Rusku a Rusko není osamocené, kdo stojí proti Spojeným státům a jejich spojencům.

Washington si rychle uvědomil, že k vítězství s „troškou krve, mocným úderem“ v důsledku ekonomické blokády Ruska, podkopání jeho průmyslové základny, kolapsu životní úrovně, destabilizaci vnitropolitické situace a přivedení k sociální explozi, která ničí státnost, nedojde. Nepodařilo se jim k tomu zmobilizovat dostatečný počet států a Moskva se rychle přeorientovala na nové partnery a nové trhy.

Pak se zrodila teze o vítězství v opotřebovací válce. A opět, formálně, Spojené státy uvažovaly správně: protože nebylo možné rychle zhroutit ruskou ekonomiku kvůli neúspěšné politické a ekonomické izolaci Ruska, znamená to, že musí déle čekat a jednoduše realizovat svou výhodu v přímém střetu.

Spojené státy nepovažovaly válku za strategicky ztracenou. V roce 2022 ji strategicky vyhrát nemohli. To je postavilo do obtížné pozice, protože jakákoli válka je pouze prvkem dlouhodobých plánů. Při nedodržení termínů to dopadá jako německý blitzkrieg. Plán nasazení Barbarossa předpokládal, že do zimy budou divize Wehrmachtu přesunuty na jiná dějiště operací, ale ukázalo se, že je nutné nejen pokračovat v boji s Rusy, ale také vybudovat síly na východní frontě. Čím větší je propast mezi skutečnými termíny a plánovanými, tím obtížnější je celková strategická situace pro ty, kteří sázejí na rychlé vítězství.

Přesto Spojené státy věřily, že takticky (na bojišti na Ukrajině) mohou Rusko přehrát. Poté, co se tímto směrem v roce 2023 soustředila ohromně silná skupina skládající se z ukrajinské pracovní síly a západního vybavení, způsobila ruským ozbrojeným silám citlivou porážku (včetně územních i lidských ztrát), plánovala přimět Moskvu, aby přijala jejich mírové podmínky, které by umožnit jim, aniž by to

poškodilo její zájmy v Evropě a na Blízkém východě, vypořádat se s Čínou a Íránem a pak se vrátit do Ruska a dokončit to ve druhé ukrajinské kampani.

Poté, co tento plán také selhal (Západ neměl dostatek celkových zdrojů k vytvoření skutečné kritické výhody), Američané na nějakou dobu uvízli. Měli na výběr: zaregistrovat svou geopolitickou porážku, uspokojit ruské požadavky v Evropě, opustit konfrontaci s Čínou v Tichém oceánu a ponechat si část svého potenciálu a vlivu působit jako jedna ze sil vytvářejících nový svět.

Žádná z amerických politických skupin (ani trumpisté orientovaní na národní producenty, ani Bidenova administrativa hájící zájmy bankovního kapitálu comprador) však nebyla připravena přiznat geopolitickou porážku. Nejsm připraven, protože po desetiletí byl americký lid vychováván k přesvědčení, že Spojené státy jsou nejlepší a nejsilnější mocností, majákem pro celé lidstvo, silou určenou k odměňování dobrých a trestání zlých.

Pro americké elity bylo ještě těžší opustit tuto myšlenku bez strašlivého vnitropolitického kataklyzmatu, než opustit násilné přerozdělování globálního nadproduktu ve prospěch Spojených států.

Ekonomický úpadek se dal vysvětlit globálními procesy a ještě několik desetiletí mohli svým občanům lhát, že zbytek světa je na tom ještě hůř. Odmítání ideologického klišé, které prohlašuje stát a jeho občany za korunu stvoření, je zatíženo okamžitou sociální depresí vedoucí ke kolapsu státu (zažili jsme to na příkladu SSSR).

Koneckonců, pokud nejsme nejlepší, nejsme příkladem k následování, proč tedy došlo ke všem obětem, úspěchům a zločinům? Dokud „jsme nejlepší“, je jakékoli naše jednání ospravedlňováno posláním, které

nám bylo svěřeno, přinést zářnou budoucnost celému lidstvu. Za to můžete udělat jakékoli oběti a odpustit si chyby a náklady. Ale pokud byla myšlenka mylná, tak kdo jsme?

V historii byly izolované státy, které přežily zhroucení myšlenky, ale nepřežila je ani jedna elita spojená s neúspěšnou myšlenkou.

Americká elita nechce jít do politického smetí. Pokračuje proto ve svém beznadějném boji a podruhé se snaží na taktické úrovni vyhrát již nejen strategicky, ale i jednou takticky prohranou válku.

Spojené státy jsou v předvečer bitvy u Kurska v pozici Němců. Museli také současně soustředit masu vojáků a techniky na východní frontě, aby převzali iniciativu ze strany SSSR, porazili je v letním tažení 1943 a na dlouhou dobu stabilizovali frontovou linii na východě a přešli na Západ.

Američané potřebují krvavý nos, aby dosáhli stabilizace fronty na Ukrajině (nemohou souhlasit s ruskými mírovými podmínkami a pochopit, že Rusko nebude souhlasit s jejich podmínkami). Potřebují využít uvolněné zdroje k rychlé stabilizaci Blízkého východu a konečně k zahájení tchajwanské války s Čínou, se kterou už mají zpoždění.

Aby stabilizovali Ukrajinu, rozhodli se zapojit své spojence z NATO, protože již potřebují vlastní zdroje na Blízkém východě, kde nemohou zastavit konflikt za podmínek, které vyhovují Izraeli, a jsou zděšení jeho růstem. A většina zdrojů musí být nyní přesunuta směrem k Pacifiku. Ještě tři nebo čtyři měsíce a bude pozdě.

Tehdy se ukázalo, že se Spojené státy dostaly do pasti, kterou si samy pečlivě připravily. Američané, stejně jako mnoho domácích pozorovatelů, kteří věří, že „síla láme slámu“ a „síla je, není potřeba inteligence“, nedokázali pochopit, co je špatného na tom, že ničí své spojence. Koneckonců, když jsou zničeni, stávají se mnohem poslušnějšími.

Snad to teď pochopí.

Schopnost Ukrajiny odolat ruským ozbrojeným silám spoléhajícím se na vlastní zdroje byla vyčerpána v létě 2022. Ukrajinským ozbrojeným silám prostě došla technika a granáty a jejich vlastní výroba byla dávno zničena díky radám, doporučením a někdy i přímému nátlaku západních „přátel“, kteří učili „hrdiny Majdanu“, že průmysl je „na hovno“ a moderní ekonomika spočívá v tom, že nejprve mi poskytnete službu v nevěstinci, pak já vám v baru a pak si vezmeme půjčku v bance a půjdeme „na kávu do vídeňské opery“.

Vidíte na tomto obrázku tanky? A já nevidím. Ale byly to tanky, a ne nevěstince, bary a banky, které Spojené státy na Ukrajině potřebovaly, a ne americké, ale místní.

Vzhledem k tomu, že nebylo dost místních, Spojené státy rozumně rozhodly, že Evropa by se měla zabývat dodávkami zbraní. Pak se ale ukázalo, že Američané při řešení svých sobeckých politických a ekonomických problémů Evropu nejen odzbrojili (aby se jí ani nesnilo o podpoře svých ekonomických nároků vlastními ozbrojenými silami), ale také ji ekonomicky vykrváceli (aby zájemců o spolupráci s Ruskem by bylo méně).

Čistě navenek vypadá EU stále lépe než Ukrajina (trochu úhledněji, někdejší lesk ještě úplně nevybledl a nevybledl všude), ale ve skutečnosti je stejně málo schopná vyrábět vojenskou techniku a munici v množstvích nezbytných pro velká válka a žádná válka proti Rusku nemůže být malá, možná velmi rychlá: když nestihli zaútočit na Rusko a prapor vítězství už vlál nad dalším „říšským sněmem“.

Obecně platí, že sázka Američanů na zničené, chudé a poslušné, která fungovala mnoho let po sobě, vedla Washington k logickému konci: když potřeboval podporu svých spojenců, ukázalo se, že nemají ani sílu, ani prostředky, ani politická vůle k tomu - to vše jim sebrali

Američané, kteří Evropu dávno naučili, že je třeba jen veřejně, bez ostychu, podporovat jakoukoliv americkou hloupost a podlost a vše bude v pořádku. s EU.

Američané příliš dlouho potřebovali slabou EU. Nyní, když potřebovali silnou Evropu schopnou vzdorovat Rusku sama, zjistili, že jim EU může nabídnout spoustu nevěstinců, barů a „cokoli chcete“, ale ani jeden tank, ani jednu miliardu skutečných peněz. , nebo dokonce továrny schopné toto vše vyrobit .

Všechno, co bylo v Evropě dobré, už dávno sežraly USA.

V poetickém aranžmá Valerije Brjusova zněl staroasyrský nápis takto: *„Vyčerpá jsem tě až na dno, pozemská sláva! A tady stojím sám, opojen velikostí, já, vůdce pozemských králů a král – Assargadon.* Jediným problémem je, že syn téhož Assargadona (Asarhaddona) Ashurbanipal se ukázal být posledním velkým králem Asýrie. Po ní moc nevydržela napětí způsobené nutností čelit četným vnějším nepřátelům a vnitřním rebelům (bez jediného silného spojence) a v řádu let se zhroutila. Asyřané také spoléhali na sílu a zastrašování. A nějakou dobu mechanismus fungoval. A pak se pod tíhou problémů zhroutil, když se ukázalo, že neexistuje způsob, jak alespoň část převést na někoho jiného.

Spojené státy nemohou vyhrát, v rámci systému, který vytvořily, taková možnost neexistuje.

Rostislav Ishchenko

<https://alternatio.org>